

ת"פ 56058/12 - מדינת ישראל נגד ע. א

בית משפט השלום באילת

ת"פ 16-12-56058 מדינת ישראל נ' א
בפני כבוד השופט יוסי טופף

המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם ע. א

הכרעת דין

כתב האישום ותשובה הנאשם

1. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם חובק שני אישומים, כמפורט להלן:

אישום ראשון, במסגרת יוחסו לנאשם עבירות של תקיפה סתם כנגד בן זוג (מס' מופעים), לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); תקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; איומים (מס' מופעים) לפי סעיף 192 לחוק העונשין והיזק לרכוש בمزيد לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

לפי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים, הנאשם וגב' ד א (להלן: "המתלוננת") היו בני זוג נשואים ולהם שלושה ילדים קטינים.

בתאריך 15.12.2016 בסמוך לשעה 19:15 התגלו ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת בדירותם, בנסיבות ילדיהם, במהלךו בעט הנאשם בדלת ואמר למתלוננת: "שרמותה בת זונה ... עכשו את עפה מהבית מזדינית מהה עפה לי מהבית". הנאשם תפס את המתלוננת בחזקה ומשך בידה לכיוון הדלת ואמר: "את לא נשארת פה תחילה לארוז את החפצים שלך". הנאשם פנה לילדים ו אמר: "אםא שאלכם זונה, אםא שאלכם מזדינית". המתלוננת הדפה את הנאשם כדי להגן על עצמה, ושרהו אותו בפניו על מנת שייחד מלתקוף אותה (להלן: "הairoo").

חדש וחצי לפני האירוע, ביום שישי, התגלו ויכוח בין הנאשם לבין המהלוκ תקף הנאשם את המתלוננת, בכר שתפסה בחזקה בשערותיה, הטיח את ראשה במסגרת המיטה העשויה עץ, וגרם לה לסימנים כחולים בפניה, נפיחות במצח ושפשוף בסנטר. לאחר מכן, תקף הנאשם את המתלוננת, בכר שהחזיק אותה בכוח בתוך המקלחת, והשפריץ עליה מים.

חברתה של המתלוננת, (להלן: "י") הגיעה לדירת השניהם, וחילצה את המתלוננת מתוך המקלחת אל חדר השינה. או אז, המשיך הנאשם לצועק על המתלוננת וסירב לאפשר לה לעזוב את הדירה לבית אימה.

חודשיים ע過ר למועד האירוע, באחד מימי שבת בשעות צהרים בדירותם, התגלו ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, בmahloko תקף הנאשם את המתלוננת, בכר שהצמיד לה 2 מזלגות לגרון, ואימס עליה כי יחתור לה את הגרון וירצח אותה.

במועד אחר, שאינו ידוע במדויק למאשימה, השנה ע過ר לאירוע, תקף הנאשם את המתלוננת, בעת שנסעו יחדיו ברכבת, בכר שחנק אותה בידו.

במועד אחר, שאינו ידוע במדויק למאשימה, השנה ע過ר לאירוע, אימס הנאשם לפגוע במתלוננת, בעת שביקשה לעזוב את דירותם ולהיפרד מהם, ואומרו שאין לו מה להפסיד בחיים ואין לו מה לאבד, נטול לידיו סכין "יפנית", כשלהבה חשוף, ואמר למתלוננת שהוא משוגע והוא איבד את זה למחרי.

במועד אחר, שאינו ידוע במדויק למאשימה, השנה ע過ר לאירוע, התגלו ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, וזה העזיקה את אחיזתו של הנאשם כדי לסייע לה, אך אימס הנאשם בפני אחיזתו במילים: "אל תתעוררו לי בבית, עכשו אני אקח אותה הביתה אני יזין אתכם".

נטען כי הנאשם גרם להזקק לרכוש בمزיד, בכר שבעט בקיר גבס ושבר אותו.

נטען כי במהלך שנות נישואיהם, נהג הנאשם לפנות למתלוננת, בצורה גסה וגרסיבית, קיליל וגידף אותה, לעיתים לעיני ילדיהם ואחרים, אימס להרוס לה את החיים, אמר לה: "לא תראי שקל... תלכי לחיות באוהל", ושיקח ממנה את הילדים.

אישום שני, במסגרת יוחסו לנאים עבירות של אויומים (מס' מופעים) לפי סעיף 192 לחוק העונשין. לפי הנטען בכתב האישום, בשבועיים עובר ליום 24.12.2016, בדירותם, אימס הנאשם לפגוע במתלוננת בגופה ובפרנסתה, בכר שאמר לה שיש לו זכות שיפטרו אותה ושהוא לא רוצה שהיא תעבוד. בנוסף אמר לה, שם לא יפטרו אותה הוא יזרוק על מעסיקיה רימון.

בתאריך 12.12.2016 שלח הנאשם למתלוונת מסרונים מאימיים כדלקמן: "את מאימת ... היום אני רואה לך שאתה לא עובדת שם יותר ... פיצוץ היום ... לא חלמתי איזה פיצוץ היום ... את זונחת את הילדים בלבד ללקק את התחת של תומר (המעסיק) ... אין אiomים היום רק ביצועים ... כדי ללקק את התחת של תומר ... לא יעזר לך היום את עפה ממש ... באיזה דרך שיבחר".

ביום 25.11.2016 שלח הנאשם מסרון למתלוונת בזו הלשון (שגיאות במקור): "וtmpshchi לדבר ככה ליד השרמוות שלך אני יזין את אמא שלך".

לאור זאת, נטען כי הנאשם איים בפגיעה שלא כדין בפרנסתה ובגוףו של המתלוונת כדי להפחידה או להקניתה.

2. הנאשם, באמצעות בא-כוcho, אישר כי לו ומתלוונת מיערכות יחסים זוגית מרובה ויכוחים ומריבות. ברם, הנאשם כפר בביטוי העבריות המיויחסות לו. הנאשם אישר כי בתאריך 15.12.2016 התגלו ויכוח בין המתלוונת, בדירותם בנווכחות ילדיהם, במהלך קילל את המתלוונת כפי שצווין בכתב האישום. לדבריו, המתלוונת בתגובה שרטה אותו בפנוי. הנאשם הכחש כי בעט בדלת או אחז את המתלוונת בחזקה או משך בהידיה לכיוון הדלת. הנאשם ציין כי בדיק באותה עת הוא יצא מהמקלה ואחז בידייו את המגבת שהייתה סביב גופו.

ה הנאשם אישר כי אמר את האמירות: "אמא שלכם זונה, אמא שלכם מזדינית". לדבריו, הדברים הופנו למתלוונת בנווכחות הילדים ושפה זו הייתה מקובלת ביניהם באופן הדרדי.

לדברי הנאשם, המתלוונת תקפה וشرط אותה שלא לצורך הגנה עצמית, אלא כתגובה לדברים שהטיח בה בראשית הוויוקה.

בכל הנוגע לוויוקה המתואר במהלך תקף את המתלוונת בחדר השינה ובמקלה, הנאשם הכחש את המיויחס לו וטען שלא היה אירוע זהה, ולא תפס את המתלוונת בשערותיה והטיח את ראשה במיטה. הנאשם אישר שהיה מקרה, נפרד מהאירוע המתואר בכתב האישום, במהלך שטף את המתלוונת במים במקלה, היות והוא הייתה שיכורה והוא ביקש לסייע לה להתפרק, ללא כל כוונה פלילית. הנאשם כפר בהתהבות המתוארת של איירוע.

ה הנאשם הכחש את האירוע המתואר במהלך אים על המתלוונת באמצעות הצמדת 2 מצלגות לגרונה.

ה הנאשם הכחש את האירוע המתואר במהלך חנק את המתלוונת במהלך נסיעתם ברכבת.

הנאשם הכחיש את האירוע המתויר במהלך מהלכו אימם לפגוע במתלוונת באמצעות סכין "יפנית".

הנאשם הכחיש את המיויחס לו באירוע המתויר במהלך מהלכו העזיקה המתלוונת את אחיותו. הנאשם הוסיף וצין כי בשנים עברו לפני שנתקיים הקשר בין אחיותו, אכן ביקש לא פעם מאחיותו להפסיק להתערב בחיוו, וה摔יחות ביניהם הגיעו לטונים גבוהים ולקלות, אך לא בנוסח המיויחס לו.

הנאשם הכחיש כי גרם להיזק לרוכושו המקורי בכתב האישום.

הנאשם אישר כי במהלך ויכוחים בין לבין המתלוונת בשנים האחרונות, הם פנו זה לזו לצורך מעילבה ופוגענית, תוך אמירות להרשות האחד לשני את החיים. הנאשם הודה שאמר למתלוונת שהוא יקח לה את הילדים, אך כוונתו הייתה להליכים כדין. נמסר, כי ככל הידוע לנאים, המתלוונת פתחה הליך גירושין וכללה בו דרישות לגבי הרכוש ולגבי משמרות על הילדים.

בכל הנוגע לאירוע המתויר באישום השני, הנאשם הכחיש את המיויחס לו והכחיש כי אימם על המתלוונת. הנאשם הודה בשליחת המסרונים ממפורט בכתב האישום, אך טען שהדברים נעשו בתגובה לאמירות מפחידות ומקניות שלשלחה לו המתלוונת, כאשר השימוש במושג "פיצוץ" לא היה במושג הפיזי של הדברים אלא לצורך מטפורית. טען כי השימוש במילים הללו היה נפוץ מאד בחילופי הדברים בין לבין המתלוונת. הנאשם הכחיש כי אימם לפגוע בגופה או בפרנסתה של המתלוונת.

תמצית פרשת התביעה

3. להלן עיקרי עדויות עדי התביעה:

3.1 המתלוונת ז א, מסרה כי היא נשואה לנאים משנת 2008 ולהם 3 בנות. המתלוונת סיפרה כי בשנתיים האחרונות, ביחס למועד מסעירת עדותה, הנאים מרבה לרכיב ולקלל והיחסים ביניהם הפכו למען תחרות של פגיעות מילוליות האחד בשני. הריבים הללו גלו גם במהלך פיזיות, באופן שהנאשים הרים ידו על המתלוונת, והאחרונה הדפה אותם והחזרה.

המתלוונת סיפרה על מריבה בין לנאים, במהלך אותה אחת הילדים שוחחה בטלפון עם אחותה של הנאים, וזה התקשרה לאחותה נוספת למסתור שתגעה לאוסף את הבנות בביתה. במהלך אותו אירוע, כר מסרה המתלוונת, הנאים בעט בקירות גבס ושרבר אותו, קילל, גידף וירק עליה. הנאים אמר לה: "זונה, שרמותה, מזדיינת", ומשך אותה לכיוון הדלת וזרק אותה מהבית. המתלוונת מצדה אישרה כי הדפה את הנאים ושרטה אותו בפנים. המתלוונת מסירה שאחת מאחיותו של הנאים הגעה לאוסף את בנותיהם בביתה, ומאותר יותר היא הגיעו כדי לקחן מבית האחות. הנאים, אף הוא,

המתלוננת סיפרה בעדותה על אירוע אחר, במהלכו הנאשם התעכבר על כר שהמתלוננת עזבה את ביתם ועברה להתגורר בבית אימה עם בניויהם, בשל האלים שהפגין כלפי, כר לדבירה. לפי תיאורה של המתלוננת, הנאשם אחז בידו סיכון פנימית וקידב אותה למתלוננת כדי מרחיק של חצי מטר, ואומרו: "אני משוגע ואין לי יותר מה לאבד בחיים". המתלוננת אמרה לנางן להזיז את הסיכון וזה לאחר. הנאשם חדל מעשייו.

המתלוננת סיפרה בעדותה על אירוע נוסף, בעת שהיא והנאשם שבו מבילו. במהלך נסיעתם ברכבת, החלו לריב ולקלל זה את זו. המתלוננת מסרה בעדותה כי ככל שקייםה את הנאשם כר הוא התעכבר יותר עד כי חנק אותה בגרונה באמצעות שתי ידייו במהלך הנסעה.

אירוע אלים נוסף, לגבי העידה המתלוננת, ארע לדרישה בעת שאבוי של הנאשם התארח בביתם במהלך חג סוכות. באותו הערב, המתלוננת והנאשם יצאו לבילוי בפאב ה***, והמתלוננת וחברתה, העובדת במקום ישבו ודיברו ביניהן ברוסית. עם שובם של המתלוננת והנאשם לביתם, התלקח ביניהם ריב שהתלהט, וכלל צעקות וקללות. המתלוננת מסרה שהיא הלכה לחדרה, והנאשם הלך בעקבותיה, והם קיללו האחד את השני. באותו המועד, כר לדברי המתלוננת, הנאשם דפק את ראהה במיטה שב חדר השינה. המתלוננת התקשתה לזכור מה קרה לו, אך צינה כי נגרמו לה הרבה סימנים בפנים, והיא רצתה לעזוב לאימה, אך הנאשם אסר עליה. לדבריה, חברותה מהפאב יהגעה לביתה, הרגיעה אותה והוציא אותה מהמעבדה.

אירוע נוסף, עליו סיפרה המתלוננת בעדותה, ארע לדרישה בצהריי יום שבת, בשעה ששכבה על הספה בסלון וצפתה בטלוויזיה. הנאשם מגע לעצמו חמין והמתלוננת אמרה לו דבר מה שמאד עצב אותו. בתגובה לכך, הנאשם התקרוב אל המתלוננת עם שני מזלגות בידייו עד שכמעט הגיעו בשני צדי גרונה, ואמר לה שם תחזר על דבריה הוא ירצה אותה.

בנוסף לכך, המתלוננת מסרה בעדותה כי כשבועיים לפני-24.12.2016, הנאשם איים כי אם מעסיקיה של המתלוננת לא יפטרו אותה, הם יקבלו רימון לעסק.

3.2. ק, חברותה של המתלוננת, מי ששימשה אותה תקופה כמנהלת פאב-מסעדה במרכז התעשייה באילת בשם "***", סיפרה בעדותה על אירוע שבו הייתה מעורבת באחד העربים, ככל הזכור לה בראש השנה. לפי גרסתה, באותו ערב הנאשם המתלוננת בילו בפאב שבו עבדה, היא שוחחה עם המתלוננת ברוסית וכעבור פרק זמן מסוים המתלוננת והנאשם הילכו לבitem והיא נותרה לעבוד בפאב. לאחר כשעה, קיבלה חיחה טלפון מהנאשם, אשר שאלה אותה על תוכן שיחחתה עם המתלוננת. מסרה כי שמעה בפרק "טונים גבוהים וחפצים שנופלים" והשיחה התنتهקה. ניסתה לדבריה מספר

פעמים לחיג בחזרה אך נותרה ללא מענה. לאור זאת, עזבה את המשמרת בפאב ומירהה לבitem של המתלוננת והנאשם. עם בואה למקום, כר מסרה בעדותה, פגשה באביו של הנאשם בסלון הבית, אך הוא לא השיב לשאלתה בנוגע למתרחש. המשיצה לлечת בעקבות הקולות לכיוון המקלה, ושם ראתה את המתלוננת עומדת עירומה בעת שהנאשם השפרץ עליה מים. מסרה כי דחפה את הנאשם אל מחוץ לחדר הרחצה, עטפה את המתלוננת במגבת והכנסה אותה לחדר השינה. בשלב זה, בעת שהשתה עם המתלוננת בחדר השינה, הנאשם נכנס לחדר והחל לקלל. סיפרה כי ביקשה מהנאשם לצאת מהחדר וסגרה אחריו את הדלת. לדבריה, המתלוננת סיפרה לה בכך שהיא נסעה מהחדר ראהה במיטה העשויה עץ וגרם לה לחבלה. העידה כי ראתה שלמתלוננת אכן היה סימן גדול כחול ונפוח על המצח. המתלוננת בכתה ואמרה שכואב לה והוא רוצה לצאת מהבית, אז הנאשם שוב נכנס אל החדר ואמר שהמתלוננת לא תצא לשום מקום והוא תישאר בתוך הבית. סיפרה כי ניסתה להרגיע את המתלוננת והניחה קרח על ראשה של המתלוננת. סיפרה כי גם הנאשם היה חבול בפניו משritisות של המתלוננת. מסרה שהיא לא הודיעה על האירוע למשטרת מושום שהבנתה "זה עניין של המשפחה" ו"הם מחר יוכלים להשלים".

3.3 ע מארם (להלן: "ע"), אחות של הנאשם, אשר מסרה בעדותה שהוא בקשר טוב עם המתלוננת. ע סיפרה בעדותה כי ניתקה את קשריה עם הנאשם, מלפני כשנתיים, בעקבות אירוע אלימות בין הנאשם לבין המתלוננת. ע סיפרה בעדותה כי קיבלה בזמןו שיחת טלפון מאחותה, שתיפרה לה שיש דין ודברים אצל אחיהן (הנאשם) בבית ושתרוץ לשם לקחת את הילדים מהמקום. ע ספרה כי כשהגיעה לביתם של הנאשם והמתלוננת, היא שמעה צעקות עוד מלמטה, היא נכנסה פנימה לבית והייתה מריבה בין הנאשם לבין המתלוננת. לדבריה, המתלוננת הייתה נסעתה אך מסרה שאין צורך להזמין משטרת. ע לקחה את ילדיהם של הזוג לביתה, והמתלוננת והנאשם נותרו לבדם. לאחר מכן, המתלוננת הגיעה לביתה של ע וגוללה את סיפור המריבה וכי הנאשם הרבץ לה. הנאשם אף הוא הגיע, כשהוא עצבני, וביקש לקחת את הילדים. ע ספרה כי היא סיילקה את הנאשם מהמקום והילדים נשארו אצלה עד שנאספו על ידי המתלוננת. ע מסרה כי הנאשם איים להרeros את ביתה. לבקשת המתלוננת, ע לא עירבה את המשטרה.

3.4 א א (להלן: "א"), אחות של הנאשם, מסרה בעדותה כי היא מסוכסת עם הנאשם ובקשר טוב עם המתלוננת. אושרת סיפרה על אירוע שבמהלכו המתלוננת התקשרה אליה וסיפרה לה שהנאשם ואביו הגיעו למקום העבודה ואיימו על הבאים, מעסיקיה, כי הם יזרקו במקום. לשמע הדברים אושרת הזעיקה את המשטרה כדי להגן על המתלוננת ולידיה. בנוסף, סיפרה אושרת על מקרה אחר שארע בראש השנה, אז הייתה עדה לוויוכח מילולי שפרץ בין הנאשם לבין המתלוננת שככל קלות וגידופים, והוא הבחינה בסימנים כחולים על ידיה של המתלוננת.

3.5 ז מ (להלן: "ד"), אמה של המתלוננת, סיפרה בעדותה שהמתלוננת שיתפה אותה על ריבים שהיו לה עם הנאשם. באחד המקרים נכחה בביתם של השניים, בעת שהנאשם הרים קולו על המתלוננת וחבריו נאלצו להרגיעו. ז העידה כי המתלוננת כמעט התעלפה מכל הבכי וגופה רעד. ז סיפרה כי היא ייעצה למתלוננת ולנאשם לש��ול להתgress, אך הנאשם השיב לה: "עד שהבנות לא יהיו בנות 18 היא לא

תצא מהבית". לגבי יתר האירועים, זו לא הייתה עדה, אך ספירה בעדותה כי לא פעם המטלוננט הגיעה אליה בוכיה וצרחה שהיא לא יכולה יותר והיא לא תחזיק מעמד. המטלוננט ספירה לזאנה, אך נאמר, כי הנאשם מתעלל בה ומאיים עליה. בנוסף לכך, זו מסרה בעדותה כי ממועד כלשהו בקריה בביתם של המטלוננט וה הנאשם חור באמצע אחד הקירות. לדבריה שאלת ערך את המטלוננט, וזה השיבת שהנאשם בועט בקירות ושובר כשהוא מתעכבר.

3.6 השוטרת טל דביר (להלן: "טל") מסרה בעדותה שהיא והשוטר יוסי ז'נו הגיעו לביתם של המטלוננט והנאשם מקום והוא ראתה את הנאשם במטבח והמטלוננט בחדר. לדבריה, הנאשם מסר לה שהוא גילה שהmateלוננט בוגדת בו עם מישוה מהעובדת ולכן הם רבים, אך הוא לא תקף אותה. הנאשם טען כי המטלוננט תקפה אותו בלחיו וטל העידה שאקן ראתה סימני שריטה ואודם על לחיו. לאחר מכן, היא שוחחה עם המטלוננט, אשר סקרה לה בכך כי הנאשם כל הזמן מעיך עלה ומאמל אותה. המטלוננט שללה הפגנת אלימות פיזית מצד הנאשם באותו אירוע, אך ספירה כי באחת המריבות שלהם הוא הצמיד לה שתי מצלגות לגרון.

3.7 השוטרת קרן שרון (להלן: "קרן"), המתמחה באילומות במשפחה, מסרה בעדותה כי משלושת החקירות שחקירה את הנאשם התקבל הרوشם למסוכנות גבוהה הנש��ת ממנו הן מעיצום ביצוע העבירות והן עצם העבודה שהנאשם שיתף פעולה באופן חלקו, בחר שלא לענות על חלק נכבד מהשאלות וגיחך במענה לחלק מהשאלות. קרן אישרה כי לא לפני כל אחת מהחקירהו של הנאשם התאפשר לו להיעווץ מחדש בדיון, אך לדבריה הנאשם נועץ בתחילת עם עורך דין והחקירה שבhan לא התאפשרה בזכות זו הן בחזקת חקירות המשך.

3.8 השוטרת מירן כהן (להלן: "מירן") מסרה בעדותה כי בעת שפגשה את המטלוננט, לצורך גביית הودעתה, היא הייתה בוכיה, נסערת והביע חשש מהשלכות מסירת עדותה. לדבריה, המטלוננט אמרה שהיא תתחרط על ערך וזה הסיבה שהיא לא התלוננה על אירועים קודמים. מירן ציינה כי המטלוננט ספירה, בין היתר, על אירוע במהלךו במהלך גרונה, שהתנהלה לפני באופן מאיים.

3.9 השוטרת אפרת אקלר מסרה בעדותה כי ערכה עימות בין הנאשם לבין המטלוננט ובבמה עדות מאימה של המטלוננט ומי .

תמצית פרשת ההגנה

4. מטעם ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם, ע. א. הנאשם מסר בעדותו כי הוא והmateלוננט נשואים מזה 8 שנים ונולדו להם 3 בנות. הנאשם עבד ככבן, אך בשנתיים שקדמו למסירת עדותו החל לצבור חובות ופייר כספים עקב התנהלות לקויה, והדבר הביא לו ויכוחים ולמריבות ביןו לבין המטלוננט. לדבריו, המטלוננט לא עבדה עד

לחודש שבו נעצר. הנאשם מסר שסידר למתלוונת מקום עבודה אצל חבר יולדות שלו, ומazel היה החלה להתנהל באופן שהפריע לו, שלדעתו אינו הולם אישת נשואה, כגון התכתבויות ושיחות אישיות עם מעסיקיה, ואף היה מקרה שהוא לא יצא את ילדתם מהגן. לאור זאת, כך סיפר הנאשם בעדותו, הוא דרש ממנו להתפטר מעובdotה, והיחסים ביניהם התדרדרו לכדי מריבות רבות בקללות, גידופים ואיוםים הדדיים. למעט דברי איום, שלדברי הנאשם מדובר באמירות שגרתיות במשפטו, הוא הכחיש כי איים לזרוק רימון על מעסיקיה של המתלוונת, הכחיש שימוש בסיכון יפני כדי לאיים על המתלוונת, הכחיש את אירוע החנינה ברכב, הכחיש הצמדת מזלגות לגופה של המתלוונת, הכחיש כי הטיח את ראהה במיטה והכחיש כי גרם נזק לקיר גבס בביתם. הנאשם אישר כי היה מקרה שבו המתלוונת הייתה שיכורה, ולכן שטף את ראהה, ובתגובה היה צעקה וקיללה ברוסית, וכן הוא התקשר לי, אשר הגיעו ולקחה את המתלוונת למקלחת ולאחר מכן לחדרה. לדבריו, באותו היום ابوו כלל לא התארח בביתם. הנאשם התייחס לטמן שהוא על גבה של המתלוונת, וטען כי נגרם כתוצאה לכך שהמתלוונת נפלה בביתו אחוטו ע. הנאשם סיפר על האירוע האחרון בשלו נעצר, ומסר כי באותו היום לאחר שעסם לעבוד, הוא קבע להיפגש עם חבר בפאב "טוכי". הנאשם ביקש להתקלח אך לא היו מים חמימים, וכן יצא מחדר הרחצה כשרק מגבת לגוף וצפתה את הדלת היא נטרקה ועשה רעש. לדבריו, המתלוונת החלה לשטוול ולצעוק וכך פרץ ביניהם ויכוח בגין התכתבויות של המתלוונת עם מעסיקיה. לפיו גרסתו, המתלוונת דחפה אותו בפיזורו וננטה לי טירות והוא הצד לא הגיב. המתלוונת העזיקה את המשטרה וזה עצרה אותו.

5. כמו כן, הוצגו מטעם הצדדים המסמכים הבאים: הודיעות שנגבו מהנאשם במשטרה (**ת/5 - ת/9, ת/13**); הודיעות שנגבה מהמתלוונת (**ת/4, ג/1**); תמונות של מכשיר הטלפון של המתלוונת ובו מסרונים שנתקבלו מהנאשם (**ת/5**); דוחות/מזכירים של שוטרים (**ת/10, ת/11, ג/5**); דוח עימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוונת (**ת/1**); הודיעות שנגבו מע (**ת/2, ת/3**); צילומי מסך הטלפון של בתם של המתלוונת והנאשם (**ג/2**); דוח עיקוב מיום 15.12.2016 (**ג/3**); טופס הודיעות על זכיות חדש טרם חקירה, עליו כתב הנאשם כי בשיחתו עם סגנו נכחו שתי קצינות (**ג/4**); פרוטוקול דין במ"י 16-12-34204 (**ת/12**); הודיעות שנגבו מאבו של הנאשם (**ת/16, ת/17**); הודיעתה של ג' (**ג/6**).

דין ומסקנות

6. המשפט הפלילי מחייב את התביעה להוכיח את אשמו של הנאשם בפלילים בדרגה שמעל לספק סביר, ועל בית המשפט להשכנע כי האשמה הוכחה בהתאם לנטל זה כתנאי להרשעה. בבסיסו של כל זה הכרעה עריכית, המכירה עצמאית של הרשעה בפלילים, בתוג החברתי ובעווניים הנלוויים לה, ומוסיפה ומכך מגבלותיו של הлик הבירור העובדתי בבית המשפט, שמטבע הדברים מבוצע בדיעד, על סמך ראיות שהובאו לפני בית המשפט. בדרך זו ניתנת העדפה למצב שבו אדם שביצע עבירה יזכה בשל קשיי הוכחה, על פני מצב בו אדם יורשע על לא עול בכספי (סעיף 34ביבא) לחוק העונשין; ע"פ 6295/05 **וקני נ' מדינת ישראל** (25.01.2007); ע' גروس ומ' עורךבי "מעבר לספק סביר" **קרית המשפט** א 229 (2001)).

7. לאחר שהתרשםתי מטענות הצדדים, מהעדויות והראיות שהוצעו לפני, מכלול נסיבות העניין ומאותות האמת והשקר שנתגלו במהלך הדיונים ביחס לכל אחד מהמעדים, באטי למסקנה שהמאמינה הניתה מסה ראייתית מספקת באופן שנייה לקבוע ממצאים מרשימים לחובת הנאשם, ברובות האירועים המפורטים בכתב האישום, במידה הودאות הנדרשת במשפט הפלילי.

8. כתב האישום מונה כאמור מספר אירועים לצד מספר עבירות. לצורך הדיון וההכרעה, אציג את הבסיס התחיקתי ורכיבי העבירה הנדרשים לשם הרשעה בכל אחת מהעבירות הרלוונטיות, ולאחר מכן אבחן כל אירוע באופן פרטני נגד דרישות החוק לשם הרשעה באותו עבירות המפורטות בכתב האישום.

תקיפה סתם כלפי בן זוג/ותקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בן זוג

9. סעיף 380 לחוק העונשין קובע:

"התוקף חברו וגורם לו בכר חבלה של ממש, דין - מאסר שלוש שנים"

סעיף 382 לחוק העונשין קובע:

"(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דין - כפל העונש הקבוע לעבירה;
לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מלאה:

- (1) בן זוגו, לרבות הידוע בצויר בן זוגו;
- (2) קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.

(ג) העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, ממשמעו בסעיף קטן (ב), דין - כפל העונש הקבוע לעבירה."

10. הגדרת ה"תקיפה", כך בסעיף 378 לחוק העונשין, הינה רחבה וכוללת מגוון אפנים, כדלהלן:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלבד הסכמתו או בהסכמה שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גаз, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

מבחינת היסוד העובדתי, משמעות של תקיפה אם כן היא "גרם מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו; וכאשר

המדובר ברגע על ידי הפעלת כוח או בדרך אחרת (marsh 'הכח', 'געה' או 'דחיפה') - צריך שתהיה זו במידה' שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות". לגבי החלופות "המסויימות" כלומר, הכח, געה, או דחיפה, אין נפקא מינה מהי מידת הכוח הננקטת (יעקב קדמי, **על הדין בפליליים**, חלק שלישי, תשס"ו-2006, עמ' 1513 - להלן: **קדמי**).

בנוסף לכך, לשם הרשעה בעבירה תקיפה הגורמת חבלה ממשית נדרש רכיב תוצאתו של "חבלה" כמשמעותה בסעיף 34 כד לחוק העונשין: "**מכאוב, מחלת או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים**"; והדרישה שתהא זו חבלה "של ממש" זכתה לפירוש מרחב, ומשמעותה שתהא זו פגעה גופנית "מוחשית", להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשי". עם זאת, "אפשר שדי בפגיעה גופנית שגורמת לכאב בלבד כדי שהפגיעה תהיה בגדר חבלה גופנית לנדרש כאן" (קדמי, עמ' 1523-1522).

11. הרשעה בעבירות התקיפה המיחסות לנואם מחייבות כי מושא התקיפה הינו בן זוג, לרבות הידע הציבור כבן זוג (ראו: סעיף 382(ב) לחוק העונשין).

12. מבחינת היסוד הנפשי המדובר בעבירה של מחשבה פלילתית תוצאהית; ובתוור שכזו, בא על סיפוקו היסוד הנפשי הדרוש להרשותה בדרך של "מודעות" כלפי מעשה התקיפה, היסוד הנסיבתי וגרימת החבלה של ממש; ו"פיזות" כלפי אפשרות התרחשות התוצאה (קדמי, עמ' 23).

עבירות האiomים

13. סעיף 192 לחוק העונשין קובע:

"המאימים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעהו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקינטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

14. עבירות האiomים הנה עבירה של פגעה בשלום הפרט והציבור בדרך של עשיית דין עצמית, המוצאת ביטוי בהטלת אימה על הפרט, לשם פגעה בביטחוןנו, חיירותו, שלמות גופו, בריאותו, קניינו ועוד. היסוד העובדתי בעבירות האiomים הינו "האiom" עצמו. משנעשה האiom "בכל דרך שהוא" והוא אiom בפגיעה שלא דין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלאו דרישות יסוד זה. משמעות המונח "αιום" היא בפוטנציאלי הטמון בו להטיל מורה, פחד או אימה מפני רעה צפואה, שיש בה כדי לגרום נזק מוחשי ובון שהוא המפורטים בסעיף האמור. על האiom לכלול אלמנט של "פגיעה", בין אם יש בה כדי לגרום נזק מוחשי ובון שהוא נותרת ערטילאית, "שלא דין" כלומר ללא הצדקה מכוכה של הגנה מהותית הקבועה בחוק. נדרש כי האiom יהיה "רציני וממשי", כאשר המבחן הינו מבחן אובייקטיבודי אם הכוח כי האiom מטייל מורה על "האדם הסביר". הינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבות של האדם שנגדו הופה האiom.

ודוק, אין דרישת רכיב תוצאתית, היינו אין נדרש התממשותם או התגשותם של האוימים; אין נדרש התקיימותן של נזק כלשהו למואים ואין נדרש כי המואים אכן יחוש מואים או יחוש פחד כדי לקיים את דרישת היסוד העובדתי (ראו: ע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373; יעקב קדמי, **על דין בפליליים**, חוק העונשין, חלק רביעי, תשס"א-2006, עמ' 2123; גבריאל הלוי, **תורת דין העונשין**, כרך ד', עמ' 42). (442).

15. בבחינת היסוד הנפשי, נדרש מודעות לריבוב העובדתי והנסיבות ודרישה מפורשת של כוונה מיוחדת "להפחיד את האדם או להקנito". המדובר בעבירה התנהגוותית, כך שמשמעותה של הכוונה הינה המטרה. המבצע את העבירה פועל מתוך שאיפה להשגת היעד שהסעיף נועד למונע מימושו. הכוונה מאופיינת ברצון "להפחיד" (להטיל אימה, לטעת פחד מפני תוצאה רעה) או "להקנito" (להרגיז או להכעס) ונדרשת מודעות ברמה גבוהה של הסתרות כי יעד זה יתמשח.

היק לרכוש בمزיד

16. סעיף 452 לחוק העונשין קובע:

"**ההורס נכס או פוגע בمزיד ושלא כדין, דין - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר.**"

הרשעה בעבירות היק לרכוש בمزיד דורשת שלושה תנאים מצטברים: (א) גרים נזק לרכוש, (ב) שלא כדין, (ג) בمزיד.

היסוד העובדתי דורש מעשה הרסני ב"נכס", כמשמעותו בסעיף 34 כד לחוק העונשין, בניגוד לדין. כך למשל, פגיעה בזכויות הזולת מהויה מעשה שלא כדין. עסוקין בעבירה תוצאתית, כך שככל שלא נגרם נזק לרכוש, לא מתקיים היסוד העובדתי של העבירה.

היסוד הנפשי דורש מודעות כלפי ריכבי היסוד העובדתי ופיזיות כלפי התממשות התוצאה.

הARIOעים נשוא כתוב האישום

17. ממכלול העדויות והראיות עולה כי בין הנאשם לבין המתלוונת שררה מערכת יחסים זוגית מורכבת, רוויות יצרים, יוכחים ומריבות, שכלה על פי רוב גידופים הדדיים וקללות, שהביאו את הנאשם גם לכך אלימות מילולית

ופיזית מצדיו. התקבל הרושם מудויות הנאשם והמתלוננת כי כל אחד מהם בדרכו שלו לא טמן ידו בצלחת ותרם להתלהות הרוחות ולמעשים עליהם נוטן היום הנאשם את הדין. יובהר כי לא יוחסו למATALוננת עבירות כלשהן, ואין בהכרעת דין זו כדי לקבוע מעורבות פלילתית מצדיה.

18. העדות המרכזית מטעם התביעה נשמעה כאמור מפי המתלוננת. אומר בפשטות, האמנתי לגרסתה. לאחר שקיים כלל הראיות, מצאתי להעדייף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם אשר הייתה מגמתית ומתחמקת. במהלך עדותה בבית המשפט, כמו גם בהודעה במשטרה, גוללה המתלוננת מספר אירועים למדוי, הן מילוליים והן פיזיים שחוותה מצד הנאשם. התרשםתי כי המתלוננת לא ששה אליו קרב ותיארה בכך ובהתרגשות רובה את גרסתה לאותם אירועים בגין הוגש כתוב האישום. מרבית המקרים, התרשםתי כי המתלוננת לא ניסתה להעצים את מעשי הפסלים של הנאשם, להפריז בכוונותיו השיליות או לטפל עליו אשמת שואה. המתלוננת אף לא ניסתה להסתיר בעדותה כי היא עצמה לקחה חלק פעיל בשיח האלים בינה לבין הנאשם וכשנזקקה לכך אף הפגינה אלימות פיזית כלפיו, על מנת להגן על עצמה כתעונתה. התקבל הרושם כי המתלוננת לא ביקשה להעמק את הקרע בינה לבין הנאשם והזיכירה לא אחת כי הוא אבי בנותיה ואני רצאה להרחיקו מהן. מנגד, עדותו של הנאשם לא הותירה רושם חיובי. הנאשם חמק מლtan גרסה ברורה למשועיו, הכחיש את מרבית המiosis לו והסיר מעצמו כל אחריות לנטען כלפיו, כאשר לשיטתו המתלוננת וכל משפחתו קשרו כדי לפגוע בו. במהלך עדותו נשמעו גרסאות שונות לאירועים וניכר כי הנאשם לא מסר גרסה שתיארה נכונה את שהתרחש בינו לבין המתלוננת.

airou meshicht matlona al machoz libita - miyom 15.12.2016

19. כפי הנזכר, נטען כי בתאריך 15.12.2016 בעלות הערב התגלו ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת בדירותם, בנסיבות ילדיהם, במהלך בעט הנאשם בדلت ואמר למATALוננת: "שרמותה בת זונה ... עכשו את עפה מהבית מזדינית מפה לעפה לי מהבית". הנאשם תפס את המתלוננת בחזקה ומשך בידה לכיוון הדלת ואמר: "את לא נשארת פה תחילה לארוז את החפצים שלך". הנאשם פנה לילדים ואמר: "אםא שלכם זונה, אמא שלכם מזדינית". המתלוננת הדפה את הנאשם כדי להגן על עצמה, ושרהו אותו לפני על מנת שיחד מלתקוף אותה.

20. בנוגע לאירוע זה מסרה המתלוננת את גרסתה עוד באוטו הערב בחקירה באזהרה במשטרה (**ת/4**). וכן מסרה: "...**היום בבית ובעשעה 15:19 נכנס ע הבית כשהוא בעט בדלת והתחיל לקלל אותו** שרמותה בת זונה ואמר לי לצאת מהבית ואמר: 'עכשו את עפה מהבית, מזדינית מפה, עפה לעפה מהבית', וזה אמר לילדיהם: 'אםא שלכם זונה, אמא שלכם מזדינית' אמר זאת זה לילדת בת 8, אני נשכשתי לחדר שינה וסגורתי את הדלת והוא בא אחרי ותפס אותה ביד אמר לי 'תתחליל לארוז את החפצים שלך את לא נשארת פה' זונה שרמותה, הבנות שמעו את זה ורצו לחדר והתחליל לבוכות ... אני רצאה להתגרש, הוא ממש רצאה שאני יצא מהבית ואז שאני אומרת לו שאני רצאה להתגרש ממנו הוא אומר לי שהוא לא יתן לי גט בחיים. הוא ממש משך אותו לכיוון הדלת וצרח עלי כשהפניהם שלו ממש מול הפנים שלי כל כך קרוב שהרוקן שלו והנשימות שלו היו על הפנים שלי וכל זה מול הבנות [מתלוננת לא מפסיקת לבוכות] ואז אני העפתי אותו כשתפסתי את הפנים שלו עם היד שלי והדפתי

אותו מmani כי לא הפסיק למשוך אותו, אני לא פראיירית אני לא אספוג מכות ממנה, ובגלל שהדפני אותו נגרמו לו שריטות בפנים, וזה הוא התחיל לצעוק: 'יופי יופי בואי נראת על מי יהיו סימנים'. הוא נשרט מזה ואמרתי לו שinic לה כי אני כבר לא יכולה להיות איתם ואמרתי לו שאני אatkash ל-100 ואזלקח תחתי את הטלפון לחיג למשטרה אז הוא לקח את הטלפון שלי מהיד וזרק לי אותו על הרצפה, הטלפון לא נשבך וזה חיגתי למאה מהטלפון של הילדה ... אני לא איממי עלי והוא אין שיער אותו מהבית".

21. גרסה דומה לאירוע המתואר נשמעה מפי המתלוננת גם בעדותה בבית המשפט, כך: "הוא בא הביתה עצבני, בעט בדלת ונכנס בקלילות והתחיל לקל ולהאשים אותו. ... הוא אמר: 'זונה שרמותה מזדינית, יופי לי מהבית'. ... הוא האשים לי שיש לי מישחו והוא קרא לי 'זונה שרמותה מזדינית' והוא צעק לילדה הגדולה שאימה שלך זונה שרמותה מזדינית. היא בכיתה ג'. תפטעי אותו והדפתי אותו מהילדה, מה היא אשמה שהוא צריכה לשמעו את זה? הוא המשיך לקל וצעק יותר יותר. ראייתי שהה לא הולך להיגמר (העדגה בוכה). הוא זרק אותו מהבית, הוא משך אותו לכיוון הדלת וזרק אותו מהבית. הוא האשים אותו שיש לי קשר עם מישחו. כן. הוא גם זרק אותו לבית שלו ואמר לי שאני אפנה את עצמי ליחידה שלו. ... הוא לא זרק אותו פיזית ליחידת דירות שם אלא אמר לי ללבת לגור שם. ... אני הדפתי אותו וشرطתי אותו בפנים. הוא קיליל אותו והאשים אותו שיש לי מישחו, שאני אלך לשם, שהה בית שלו ואני לא נשארת פה דקה" (עמ' 33-35 לפרטט').

22. חיזוק לגרסת המתלוננת ניתן למצוא בשיחתה עם מוקד 100 עת בקשה ברכי מהמשטרה להגעה לביתה מפני שבולה מאים עלייה ועל ילדיה.

23. השוטרת טל שהגיעה לבitem של המתלוננת והנאשם, דקות אחדות לאחר האירוע המתואר, מסרה בעדותה כי המתלוננת הייתה מאד בוכיה ומסרה שהנאשם כל הזמן מעיך עלייה ומאמל אותה, אך לא תקף אותה. מדו"ח הפעולה שמילאה טל עולה כי המתלוננת סיירה ברכי שהנאשם מרבה לקל ולהשפיל אותה וריצה להוציא אותה מהבית יחד עם הילדים. צוין שאחת הבנות שהיתה צמודה למתלוננת מסרה לטל כי הנאשם צעק על המתלוננת ואים להוציא אותה מהבית (עמ' 51 לפרטט; ת/10).

24. בנוסף לכך, עדותה של השוטרת מושן על אודוט מצביה הנסער של המתלוננת באותו הערב, עת נחקרה על ידה, מוסיפה נופך של מהימנות לגרסת המתלוננת. וכך העידה מושן, מביל' שנסתירה: "אני זוכרת שהמתלוננת בכתה מאד והייתה נסערת. הדבר שהכי אני זוכרת שהוא פחדה מההשלכותшибאוו אחרי שהיא מסורת מה שמסירה. אני זוכרת שהמתלוננת אמרה שהוא היה תחרת על זה שהיא מתלוננת כי זו הסיבה שהוא לא התלוננה על אירועים קודמים. מדובר באירוע חמוץ. אני זוכרת שהוא הייתה נסערת, היא סיירה על אירוע שהוא הצמיד לה שני מזלגות לגרון ושהתנהלות שלו מולה היא התנהלות מאד מאימת" (עמ' 9 לפרטט').

25. בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם ביום 17.12.2016 אישר הנאשם כי כינה את המתלוננת "זונה מזדינית"

בנסיבות בנותיהם וBIKE היה יצא מהבית. הנאשם הבהיר כי משך את המתלוונת או ניסה למנוע ממנה להתקשרותה בכך שלקח מידת מכשיר הטלפון והשליכו לרצפה. המתלוונת מצדיה טענה כי הנאשם משך אותה וניסה למנוע ממנה להתקשרותה (ת/1).

26. הנאשם מצדו מסר תשובהו לכטב האישום כי אכן התגלו ויכולו בין המתלוונת ביום 15.12.2016 בדירותם בנסיבות ילדיהם, במהלך קילול אותה כפי שפורט בכטב האישום. הנאשם הבהיר כי בעט בדלת או אחז את המתלוונת בחזקה או משך בהedia לכיוון הדלת. לדבריו, באותו עת הוא יצא מהמקלחת ואחז בידיו את המגבת שהייתה סביב גוף. לדבריו, המתלוונת שרטה אותו לפני.

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כך: "הגעת הביתה אחרי העבודה, קבועתי ללבת עם חבר ולשכט אitem בפאב 'תוכי'. החבר ידע שיש מתיחות בבית והוא אמר לי ללבת להתקלח ולבוא לשכת אitem בפאב. עלייתי הביתה ולא היה מים חמימים, הייתי ערום בתוך המקלחת, שמתי על עצמי מגבת ויצאתי החוצה, כשפתחתי את הדלת היא נטרקה ועשתה רעש. זו התחלת להשתול ולצעקן ואז פתחתי עלייה את כל הסיפור שהיא הכתבה עם הבוס שלה ואחד האחים שלהם. קילلت וצעקתי עליה והוא לקחה את הטלפון שלה ונתנה לילדה ואמרה לה להתקשרות 100 ולהזמין משטרת לאבא. لكחתי את הטלפון מהיד של הילדה ואמרתי לו שהוא תזמין משטרת ולא הילדה. שם היא הזמינה משטרת. היא התחלת לדוחף אותי בפיזור ואני היתי במגבת והוא נתנה לי סטיירות ואני אמרתי שאני לא אגיב ולא אעשה לך סימנים. הגיעו משטרת ואני כבר התלבשתי עם בגדי עבודה ואז סימנתי לנידית שבאו לבית. בהתחלה דיברו איתי ואחר כך עצרו אותי. אמרתי לשוטרים שאני רק רוצה שהיא תעוזב את הבית" (עמ' 82 לפורת').

בחקירתו של הנאשם באזהרה במשטרת בסמוך לאיירע, מסר הנאשם כי חזר מהעבודה בסערת רגשות מושומ של הבנות המתלוונת מנהלת קשר עם מישוה מהעבודה שלה. הנאשם הדגיש כי לא התקoon לכך שהמתלוונת בוגדת בו, אלא שהוא כועס עליה שהיא מנהלת שיחות עם אנשים אחרים לגבי החיים שלהם. הנאשם הבהיר שבעט בדלת. לפי גרסתו זו הוא הלך להתקלח ולאחר מכן בין המתלוונת הוויוק והוא קילל אותה, אך לא משך אותה, והוא שרטה אותו לפני.

27. מכל המקובץ, נראה דעתינו כי גרסת המתלוונת, אשר קיבלה חיזוק מהתרשם השוטרים, ואף חלקים מגרסתו של הנאשם, מלבדים כי במהלך הוויוק בין המתלוונת לנายน, על רקע אי שביעות רצונו מקשריה של המתלוונת עם אחרים, לפי שיטתו, הוא קילל, גידף והשפיל את המתלוונת בנסיבות ילדיהם וBIKE ביקש להוציאה בכוח מהבית, והוא בתגובה הדיפה אותו וشرطו אותו לפני.

מעשה דחיפה עונה על דרישת היסוד הפיזי של עבירה התקיפה. אין חולק כי מדובר בני הזוג. מכל הנזירות עולה כי הנאשם היה מודע למעשי וחפש בהוצאה בכוח של המתלוונת מביתם. אשר על כן, יש להרשיעו בעבירה של התקיפה סתם כלפי בן הזוג. לעומת מהצורך אצין כי ניתן היה לבחון הרשותו של הנאשם גם בעבירה אiomim בגין איירע זה, לאור דבריו למתלוונת כי יסלקה מביתם, לצד פעולות פיזיות למימוש הדברים, אך שלא

נטען הדבר מפורשות בכתב האישום ובסיכון המאשימה לא מצאתו להידרש לכך.

AIROUU HATCHET RASHA SHL HAMTELONNET BEMITTA HAUSAIA UZ

28. כאמור, נטען לאיורו בלילה שישי, אז התגלו ויכוח בין הנאשם לבין הנואם את המTELונNET, בכך שתפסה בחזקה בשערותיה, הטיח את רשה במסגרת המיטה העשויה עץ, וגרם לה לסימנים כחולים בפניה, נפיחות במצב ושפשוף בסנטר. עוד נטען כי הנאשם תקף את המTELונNET, בכך שהחזיק אותה בכוח במקלחת, והשפריץ עליה מים.

29. בחקירהה במשטרה מסרה המTELונNET ברגע לאיורו הנדון כך (**ת/4**): "לפני חדש וחצי בערך יצאנו לבנותليل שיש לא זכרת באיזה תאריך הגענו הביתה רבינו שבן שלו, זה תמיד סביב זה הקנאה האובססיבית שלו ואז הוא תפס אותו מהשערות והכנסיס לי את הראש במסגרת של המיטה, המסגרת העשויה עץ והוא לוי סימן כחול בלחין, הוא ממש תפס אותו מהשערות והאוון ודפק לי את הראש במסגרת של המיטה והוא משך אותו בכוח ובגלל זה היו לי סימנים כחולים בשתי הלחינים, כשהתחליל הריב אני חייבתי לחברה של קטי אין לי הגיע את הטלפון שלה הוא נמצא בבית היא הגיעה כי היא שמעה את הצעקות ברקע במהלך השיחה איתה והיא הגיעו אליו הביתה בשיא הבלגן וראתה איך שהוא תוקף אותו ודפק לי את הראש בMITTED והיא הפרידה בנינו".

30. עדותה בבית המשפט התייחסה המTELונNET לאיורו הנדון וכן מסירה: "אבא שלו היה אצלנו בבית, הוא התארח אצלנו בסוכות. גם יצאנו לבילוי והלכנו לשבת ** אצל חברה שלי. אני והיא ישבנו ודברנו ברוסית. אני שאלתי אותה לגבי משהו שידעתי שהוא שיקר ורצויתי לבדוק, היא סיפרה לי ובדרכן הביתה מזה התפתח הריב. ככל שהגענו הביתה הריב הזה הלך והתלהט יותר ויותר. עוד פעמי צעקות וקללות. אני החלטתי לחדר והוא הלך אחורי, המשיך לקלל, אני קיללתי אותו והוא קילל אותי. שם הוא דפק לי את הראש בMITTED, בחדר השינה. אני לא זכרת כל כך מה קרה לי. הוש לי הרבה סימנים פנימיים אחר כך באותו יום. קטיה הגיעו אליו הביתה וזה נפסק כי היא הוציאה אותו מהחדר. אני לא זכרתי שאני הייתה בחדר אלכוהול באותו יום. ... היא הייתה איתי בחדר והרגעה אותו והוציאה אותו שלא יכנס לחדר. כל מה שרצויה זה ללקת לאמא שלי" (עמ' 32 לפירוט). בהמשך עדותה מסירה המTELונNET שהנאשם נכנס לחדר והודיע לה שהיא לא הולכת לשום מקום.

31. במסגרת העימות בין הנאשם לבין הנאשם, מסירה המTELונNET כי שניהם רבו בחדר השינה ועל פניה נותרו סימני חבלה ועל פניו(ne) הנואם נותרו סימני שריטות. הנאשם מצדיו הכחיש את קיומו של האירוע.

32. י, חברתה של המTELונNET, אשר הגיעו למקום, העידה על האירוע מנוקודת המבט שלה וכן מסירה: "הם באו לבקר אותו בעבודה, ישבו אצלנו בסביבות חצי שעה. זה היה בחגיגים, אם אני לא טועה זה היה בראש

השנה. ישבנו ודיברתי עם זאושרת ולא יצא לנו להיפגש הרבה בגלל שאני עובדתليلות והם משפה עם ילדים קטנים. דיברתי איתה ברוטסית ואחרי כמה זמן הם הלכו הביתה. המשכתי בשמירה והם הגיעו הביתה. אחרי כמעט שעה, אני לא זוכרת בדיק את הזמן שעבר, קיבלתי שיחת מע. ... אמרתי לו שדיברנו בינינו ושמעתי ברקע שיש ריב. אני לא זוכרת בדיק, שמעתי את שניהם אבל לא זוכרת בדיק מה נאמר. היו טונים גבוהים וחפצים שנופלים, לא יודעת בדיק איזה חפצים והשיחת התנטקה. nisiyi עוד פעם לחיג, כמה פעמים לא ענו, אחרי כמה זמן חיגתי עוד פעם, הם ענו אבל לא דיברו איתי כי קרה משהו בתוך הבית והיה ריב. החלטתי שאני רוצה לעלות לשם ולראות מה קורה. בamuza את המשמרות יצאתי והגעתי אליהם הביתה. נכנסתי הביתה, האבא של ע' ישב על הספה בסalon ושאלתי את אבא של ע' מה קרה והוא לא ענה לי. הלכתי לכיוון הקולות שלהם והם היו במקלחת, וזה עמדת בתוך האמבטייה, הייתה ערומה וע' השפרץ עלה מים דרך הדוש. הזתי את ע', דחפתי אותו והוציאתי את ז' מהאמבטיה, עטפתי אותה במגבת והכנסתי אותה לתוך חדר השינה. בחדר השינה היינו שתינו. ע' נכנס והתחיל לקלל ואז אמרתי לו לצאת מהחדר, סורתי את הדלת וז' בכתה והיה לה סימן גדול כחול על המצח. היא אמרה לי שע' נתן לה מכח עם המיטה בראש. הוא קירב את הראש שלו בעץ של המיטה. ז' אמרה שנורא כאב לה והיא בכתה ואמרה שהיא רוצה לצאת מהבית ולא רוצה להישאר פה ואז ע' עוד פעם נכנס ו אמר שהיא לא תצא ממש לשום מקום והוא תישאר בתוך הבית. nisiyi להרגיע את ז' וניסיתו שהם לא יהיו בלבד. ע' היה בסalon ויצאתי להביא לו קרח. שמתי לה קרח על הראש וניסיתו להרגיע אותה. על ז' ראיית סימן גדול ונפוח על המצח" (עמ' 13-14 לפירוט). בהמשך מסרה ' בעדותה כי גם פניו של הנאשם היו שרוטות.

' מסרה עדות במשפטה על אודוט האירוע המדווח, כך ביום 17.12.2016, אלא שזו מסרה כי הוא ארע כחצ' שנה קודם לכן. גרסתה על אודוט האירוע עצמה דומה לתיאור שמסרה בבית המשפט.

33. עדותה של ' הותירה רשם מהיימן, וניכר שהאירוע עלי' העידה הותיר בה חותם וכабה למצבה של המתлонנת בולט בעדותה. אמנם, ' לא הייתה עדת למכה שקיבלה המתлонנת מהmiteה בעקבות המעשים שייחסו לנאים, והטיואר עלי' העידה נמסר לה מפני המתлонנת בגין עדות שמיעיה. עם זאת, מדובר בעדות שמיעה העונה על החיריגים שנקבעו בסעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תש"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), כך שניתן לקבללה כראיה לאמתות התוכן, ולא רק לעצם אמרית הדברים.

סעיף 9 לפקודת הראיות, שכותרתתו: "אמרת עד בעת ביצוע עבירה", מחייב כי מוסר האמרה (בענייננו המתлонנת) יהיה עד במשפט. לעומת זאת, סעיף 10 לפקודת הראיות אינו מחייב כי מוסר האמרה יהיה עד במשפט והסעיף חל בשני המקרים, בין אם העד העיד במשפט ובין אם לא (יעקב קדמי על הראיות, חלק שני, תש"ע-2009, עמ' 616-621).

סעיף 9 לפקודת הראיות מונה שלושה תנאים לתחולתו: תנאי העיתוי שמשמעותו שהאמרה נאמרה בשעת העבירה או בסמוך לכך; תנאי התוכן שמשמעותו שהאמרה נוגעת במישרין לעובדה השיכת לעבירה; תנאי זההות משמעותו שאומר האמרה הוא עד במשפט.

במקרה דנא, עדותה של י', באשר לדברים ששמעה מפי המתלוונת, עומדת בתנאיו של סעיף 9 לפקודת הראות כפי שפורטו לעיל, הייתה כי הגעה למקום בעיצומו של האירוע אף מסרה עדותה שראתה בעינה שלא את סימני המכה של מצחה של המתלוונת.

סעיף 10 לפקודת הראות, שכותרתו: "**אמרה של קרבן אלימות**", מבוסס על ההנחה כי העד אינו משקר בהשمىו אמרה, על אטר, המתיחס למעשה האלים שבוצע כלפי זה עתה. מצבו של קרבן האלים מהו ערבבה נסיבית לאmittot דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודת ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתן בסכנת חיים בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגנות מי פגע בו. נוסף לכך, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 **חיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 00/7832 **יעקבוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 675, 679 (1996); ע"פ 691/92 **אהרון נ' מדינת ישראל**, פ"ד (2) 534, 534).

תנאיו של סעיף 10(1) לפקודת הראות, הקובל כי האמרה "... נאמרה בשעת מעשה האלים, או בנסיבות לאחריו, או לאחר שהיא לו הزادה מנות הראונה להtauון עלייו" וגם תנאיו של סעיף 10(2) לפקודת, הקובל כי האמרה "... נוגעת למעשה האלים לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה" מתקיימים לגבי עדותה של י', היה ואמרות המתלוונת נאמרה בשעת מעשה האלים או בסמוך לאחריו ולאחר שהיא להזדה מנות הראונה להtauון על כך.

34. בכל הנוגע לויכוח המתואר, הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוונת בחדר השינה ובמקלחת. לדבריו, היה מקרה, נפרד מהאירוע המתואר בכתב האישום, במהלךו שטף את המתלוונת במים במקלחת, היה והוא היה שיכורה והוא ביקש לסייע לה להתפרק, ללא כל כוונה פלילית. הנאשם כפר בהטעבות המתוארת מצד י' באירוע.

ברם, עדותו בבית המשפט טען הנאשם כך: "לא התחתי לה את הראש במשה. שפטתי לה את הראש, היא הייתה שיכורה לא פעם ולא פעמיים. יש אפילו סרטון בקרב שלנו באיזה מועדון ואפשר לראות כמה שהיא יכולה להיות אלימה. שפטתי לה את הראש והוא התחללה לצחוק ולקל לבושים. אני התקשרתי לקטני וכשקטני הגיעו אני כבר שכבתם בסלון. היא לקחה אותה למקלחת, השארתי אותה עם הקיא שלה וקטני לקחה אותה לחדר, ישבה אליה והלכה.ABA שליל לא היה נוכח בסיפור זהה. הסימן שהוא לה על הגבה בגל שהיא נפלת אצל אחורי בבית, היא הייתה שיכורה אצל אחורי ע" (עמ' 82 לפורט').

הנה כי כן, הנאשם כן קשור עדותו בין שהתרחש למועד האלים הנטען בחדר השינה ולבואה של י' לביתם בשל אותו אירוע.

35. לא נعلم מעין כי התגלתה אי בהירות באשר למועד האירוע המתוואר, כאשר בתחילת נטען כי התרחש בחג ראש השנה, אך מעודותה של י עלה כי האירוע התרחש במועד אחר. אולם, לא התרשםתי כי מדובר בסתרה מהותית, לבטח לא צזו המאיינת את התיאורים המפורטים של המתלוונת ו' באשר להשתלשות האירועים. בשים לב שכטב האישום מרכיב מספר אירועי עבר, לצד האירוע שהביא למעצרו של הנאשם ולפתיחה החקירה. מכאן, אך טبعי הוא כי העדים לא יזכירו באופן מדויק אימתי התרחש כל אחד מהאירועים הנטענים, ואי התאמה בסוגיה זו בין העדויות אינה מביאה למסקנה כי אין לתן אמון בגרסאות העדים.

36. הנה כי כן, הן המתלוונת והן י הותירו רושם מהימן בעדותן בכל הנוגע לפרטי האירוע, נגד עדותם המתחמקת של הנאשם, אשר סתר את עצמו לא אחת. מכאן, אני קובע כי הנאשם הטיח את ראהו של המתלוונת במיטה וגרם לה לחבלות בפניה, שסימנהן אף נצפו על ידי י' שהגיעה למקום באותו זמן קצר. لكن, יש בסיס להרשותו הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה ממש כלפי בן הזוג.

37. עם זאת, הגיעתי למסקנה כי האירוע הנטען במקלחת, אם התרחש באותו המועד שבו התרחש האירוע בחדר השינה ואם התרחש במועד אחר, לא כלל ביצוע עבירה פלילית, למצער על סמך הראיות שנפרשו לפני.

בעניין זה אזכיר כי המתלוונת מסרה בעדותה כי: "אני לא זכרתי שאני הייתה במקלחת. קטיה אמרה לי שהייתי במקלחת. אולי אני לא זכרת כי קיבלתי מכח בראש או בגלל ששתית אלכוהול באותו יום" (עמ' 31 לפהוט'). ובהמשך הבירהה: "הוא שטף אותו במים. זו הייתה כנראה השיטה לפכח אותו ... לא. הוא לא ניסה להטיבו אותו" (עמ' 36-35 לפהוט').

אירוע הצמדת המזלות לצוארה של המתלוונת

38. לפי אירוע אחר, המפורט בכתב האישום, בצהרי' אחד השבתות, התעורר ויכוח בין הנאשם לבין המתלוונת, במהלך תקף הנאשם את המתלוונת, בכך שהצמיד לה 2 מזלות לגרון, ואימ' עליה כי יחתוך לה את הגרון וירצח אותה. אירוע זה הוכחש על ידי הנאשם.

39. המתלוונת מסרה בחקירהה במשטרה על אודות מקורה זה (ח/4), כך: "לפי חדשים בערך לא זכרת בדיק באיזה תאריך, זה היה אצלי בבית, בשעות הצהרים אני זכרת שהייתה שבת, הוא בדיק מגז חמין ולקח שני מזלות והתווכחנו לא זכרת על מה והוא לקח את שני המזלות והצמיד לי אותם לגרון אחד בכל צד ואימ' עלי שהוא יחתוך לי את הגרון וירצח אותי. אני אפילו לא זכרת על מה אבל זה היה בغال שהתעכban על מהهو שאמרתי".

40. בעדותה בבית המשפט מסרה המתלוונת כך: "...זה היה ביום שבת בצהרים. שכבתה בסalon וראיתי טלוויזיה. הוא הלך למזוג חמין וזרקתי לו יציאה שמאד עצבנה אותו. אני לא זכרת בדיק מה אמרתי

לו. הוא התקרב אליו עם שני מזלגות והוא אמר לי שאני אגיד את זה עוד פעם ושזהו ירצה אותו. לשאלת בית המשפט, מה היה המהלך בינו לבין כשהוא התקרב אליו עם שני מזלגות, אני משיבת שהוא היה צמוד אליו. הוא ציוון את המזלגות לגורון שלו. המזלגות כמעט נגעו בגורון שלו" (עמ' 32 לפרט').

עדותה של המתלוננת לוותה בהתרgesות רבה ובבכי. המתלוננת נמנעה מלהיעיד האם המזלגות נגעו בגופה ואמרה: "המטרה שלי לא לשלוח אותו למאסר, אני לא באתי להחמיר את המצב".

41. המתלוננת סיפרה על איורע הצמדת המזלגות לצוואריה גם בעימות שנערכ בינה לבין הנאשם, אך הוא מצדיו השיב: "אני לא מבין למה אנחנו הולכים כל כך רחוק" (ת/1).

42. תמייה נוספת לgresת המתלוננת נמצאה בעדותה של השוטרת טל, אשר הגיעה לביתם של הנאשם והמתלוננת ביחד עם השוטר יוסי ז'נו, בעקבות האירוע מיום 15.12.2016, ופגשה אותה בוכיה ונרגשת. באותו מעמד שלילה המתלוננת אלימה פיזית מצד הנאשם, אך הזכירה את איורע הצמדת המזלגות לגורונה, לשם הדגמת האלימות וההשפעה שהיא חווה מצד הנאשם. יובהר כי לא נעלם מעני שעדותה של טל בקשר לאיורע האחרון הינו מפי השמועה, אך עצם הזיכרתו מצד המתלוננת, אשר כרכה אותו עם איורע האלימות כלפייה, בסמוך לאיורע אחר, מחזקת את גרסתה של המתלוננת עצמה, כפי שנשמעה בחקירתה במשטרת וכמוון באולם בית המשפט.

43. הנאשם עצמו דחה באופן גורף את האירוע הנטען וציין כי התיאור של המתלוננת לגבי כמה שאיים פגוע בה באמצעות מזלגות ולאחר מכן חזר לאכול חמין משקפת אדם קר רות.

44. מכל המקובץ, נחה דעתך כי המתלוננת העידה אמת באשר לאיורע המתויר, התרgesותה ניכרת עליה והיא נמנעה ככל יכולתה מלסבך את הנאשם בעבירות תקיפה משנמנעה מספר האם המזלגות נגעו בגופה. עדותה של המתלוננת לא נסתירה. מנגד הנאשם הכחיש בכלליות את האירוע, והתקשה ליתן אמון בעדותו המתחמקת.

45. מדובר אם כן בעבירות איומים, שכן מעשיו של הנאשם, בכך שקייב מזלגות לצוואריה של המתלוננת, תוך אמריה לפגוע בה ואף להרוג אותה. באמירותיו ובמעשיו של הנאשם יש כדי להטיל מושך, פחד או אימה, כשאיפתו להפחיד את המתלוננת ברורה מכלול הנסיבות. לכן, יש להרשיע את הנאשם בעבירות איומים בגין איורע זה.

אירוע החניקה ברכב

46. לפי אירוע החניקה הנטען, הנאשם תקף את המתלוננת, בעת שנסעו יחדיו ברכב, בכך שחנק אותה בידו.

הנאשם הכחיש.

47. המתלוננת מסרה בחקירה המשטרתית כי בעת שנסעה עם הנאשם הרכב, הם התווכחו אף לא זכרה בגין מה פרץ הוויוכח. לדבריה, תוך כדי שהנאשם נהג ברכב, הוא שלח יד אחת לכיוונה וחנק אותה בגרון (ת/4).

48. ברם, בעדותה בבית המשפט, השמיעה המתלוננת גרסה קצת שונה לאותו אירוע, כך: "**חרנו מבילוי בדרך הביתה. נסענו ברכב, הוא נהג והתחלנו לרכיב עם קלילות. ככל שקיים עמו יותר הוא התעכבר יותר אז הוא חנק אותו באמצעות הנסיעה. הוא תפס אותו בשתי ידיים בגרון. היה מישחו שישב אחורה והדף אותו. זה הסתיים בכך שהגענו הביתה. היה יכול להיות המשך בבית אבל לא היינו לבד**" (עמ' 31 לפrox).

ודוקן, המתלוננת סיפרה בעדותה בבית המשפט כי הנאשם חנק אותה בשתי ידיים, וכל זאת תוך כדי שהוא נהג ברכב. טענה זו כשלעצמה קשה לקבל. יתר על כן, המתלוננת מסרה כי אדם נוסף נסע עימם ברכב, אך זהותו לא הוצאה, ועדותו לא נשמעה.

49. הנאשם הכחיש את המיחס לו והעליה את השאלה כיצד יכול היה לחנק את המתלוננת בשתי ידיים תוך כדי נהיגה (עמ' 82 לפrox). תשובה על כך לא נשמעה, ועדותו של האדם הנוסף שנכח ברכב, ולבטח יכול לספר על שאירע באותה נסיעה, לא נשמעה.

50. בנסיבות אלה, סבורני כי קיים ספק סביר בכל הנוגע למעשה החניקה, כפי שתואר על ידי המתלוננת, ועל כן מזוכה הנאשם מעבירות התקיפה המתוארת, מחמת הספק.

אירוע הנפת הסכין

51. לפי אירוע זה, המתלוננת ביקשה לעזוב את הנאשם, ובתגובה לכך הוא איים עלייה באחיזה סcin "יפנית", כשלהבה חסוף ואמר שאין לו מה להפסיד בחים ואין לו מה לabant, והוסיף שהוא משוגע ואיבד את זה למגרי. הנאשם הכחיש את המיחס לו.

52. המתלוננת מסרה בחקירה המשטרתית כי "בקיים שעבר לפני שנה וחצי החלטתי שאני עוזבת את הבית וארתטי את המזוזות וילדים ועוזבת את הבית, וחזרתי לביתם כדי לקחת כמה דברים התווכחנו הוא אמר שאין לו מה להפסיד בחים ואין לו מה לabant, יש לו כל עבודה והייתה סcin יפנית על השיש הוא לך את הסcin היפנית עם הלהב פתוח עד הסוף ושם לי אותה מול הפנים, לא הצמיד אותה, אבל החזיק אותה במרחך של 20 ס"מ מהפנים שלי ואמר לי שהוא משוגע ואיבד את זה למגרי".

53. בעדותה של המתלוונת בבית המשפט היא מסרה כך: "אני עזבתי את הבית עם הילדות והלכתי לנור אצל אמא שלי כי נמאס לי וחתلتני לשים על זה סוף. האליםות שלו נובעת מזה שהוא צרייך טיפול. באתי לחתת כמה דברים מהבית. כשהייתי בתוך הבית והוא היה בבית הוא חטף עצבים מזה שהלכתי. הוא הרים סcin' יפנית, הוא עמד והחזיק אותה לידיו. הוא אמר לי: 'אני משוגע ואין לי יותר מה לאבד בחיים'. אמרתי לו: 'מה אתה עושה, תזיז את הסcin'. זזתי אחריה והוא לא עשה כלום". לשאלת באיזה מרחק המתלוונת הייתה מהנאשם, השיבה: "חצ'י מטר. הוא עמד ככה (העדה מדגימה) והחזיק את הסcin ואני אמרתי לו: 'מה אתה עושה?' והוא אמר לי: 'אני משוגע אין לי מה לאבד בחיים'. עזבתי את הבית כי נמאס לי לחיות בצורה כזו בכלל עצוקות, קללות ואיומים. יש ריבים שנגמרים פיזית, אנו מרימים ידים אחד על השני" (עמ' 31-30 לפרט).

54. המתלוונת שבה על גרסתה גם בעימות עם הנאשם, אך האחרון הכחיש את המיחס לו. בעדותו טען הנאשם כי כל האירוע "לא היה ולא נברא".

55. לאחר שהתרשם מעדויות הצדדים, וכפי שציינתי מצאתו לעצם בגרסת המתלוונת כנגד גרסתו המתמחקת של הנאשם, אני מוצא להרשיעו בעבירות איומים בשל כך שהניף סcin' יפנית שלhalbha חשוף למול המתלוונת, למרחק קצר, ואין עליה שאין לו מה להפסיק, מתוך מטרה להניא אותה מלהזוב את בitemם עם ילדיהם. لكن, יש להרשיء את הנאשם בעבירות איומים נוספת.

אירוע האיים כלפי אחיותו של הנאשם

56. לפי אירוע זה, התגלו ויכוח בין הנאשם לבין המתלוונת, וזה העזיקה את אחיותו של הנאשם כדי לסייע לה, אך אין הנאשם בפני אחיותו במילוי: "אל תתערבו לי בבית, עכשו אני אקח אותה הביתה אני יזין אתכם".

57. הנאשם לא הכחיש את יחסיו העכורים את אחיותו ואישר כי והשיות בינם הגיעו לטוונים גבוהים וקללות, אך הכחיש את דבריו האים שייחסו לו.

58. המתלוונת מסרה בעדותה כי הנאשם אמר לאחיותו להתעורר לו בחיים.

59. ע, אחוטו של הנאשם, העידה כי הנאשם כעם עליה שהיא מסיעת למתלוונת, ואף באחד הריבים הגיע לדירתם על מנת לאסוף את ילדיהם לביתה כדי להגן עליהם. ע העידה, מבלי שנסתירה, כי הנאשם אמר לה שהוא יהרנס לה את הבית ועוד אמרות שכאהלה (עמ' 20 לפרט).

60. הנאשם עצמו נשאל בעדותו האם אמר לאחיותו: "אל תתערבו לי אני איזין אתכם", ולא הכחיש את הדברים, אלא הסביר שדברו שכזה שכיח אצלם בבית (עמ' 81 לפרט). הנאשם שב ואישר את הדברים גם בהמשך

עדותו, בדיון שהתקיים לאחר מכן, ואמר: "אני מדבר ככה לאחותי כל הזמן" (עמ' 125 לפרט).

16. הנה כי כן, משהודה הנאשם באמירת הדברים, שיש בהם כדי להטיל מושך ופחד, בעת שהמבחן לכך הינו אובייקטיבי, ואין נפקא מינה אם מדובר בדיון השגור בפיו של הנאשם, הרי שמדובר בכך עבירות האמורים מצד הנאשם.

איומים כלפי המתלוונת

17. מדובר במקרה אחד אירעום של השמעת דברי איום כלפי המתלוונת.

נטען כי הנאשם נהג לפנות למතלוונת בגסות ובגרסיביות, קיליל, גידף ואיים להר os לה את החיים. נטען שה הנאשם אמר למතלוונת: "לא תראי שקל... תלci לחיות באוהל", ושיקח ממנו את הילדים.

כמו כן, נטען כי הנאשם דרש ממතלוונת להתפטר,அחרת יזרוק על מעסיקיה רימון.

בתאריך 12.12.2016 שלח הנאשם למතלוונת מסרונים מאימים כדלקמן: "את מאימת ... היום אני יראה לך שאתה לא עובדת שם יותר ... פיצוץ היום ... לא חלמתי איזה פיצוץ היום ... את זונחת את הילדים לבד כדי ללקק את התחת של תומר (המעסיק) ... אין איומים היום רק ביצועים ... לכט ללקק את התחת של תומר ... לא יעזר לך היום את עפה ממש ... באיזה דרך שיבחר".

ביום 25.11.2016 שלח הנאשם מסרונו למתלוונת בזו הלשון (שגייאות במקור): "וtmpshchi לדבר ככה ליד השרמוות שלך אני יזין את אמא שלך".

לאור זאת, נטען כי הנאשם איים בפגיעה שלא כדין בצרפתה וב גופה של המתלוונת כדי להפחידה או להקניתה.

18. הנאשם אישר כי בשנים האחרונות הוא ומතלוונת הרבו לרכיב, להתוויך ופנו זה לזה בצוותה מעלה ופוגענית, תוך אמירות להר os האחד לשני את החיים. הנאשם הודה שאמר למතלוונת שהוא יקח לה את הילדים, אך כוונתו הייתה להליכים כדין. הנאשם הודה בשליחת המסרונים כמפורט בכתב האישום, אך טען שהדברים נעשו בתגובה לאמירות מקינות מטעם המתלוונת. הנאשם טען כי השימוש במילים הללו היה נפוץ מאוד בחילופי הדברים בין לבן המתלוונת. הנאשם הכחיש כי איים לפגוע ב גופה או בצרפתה של המתלוונת.

64. המטלוננט סיפרה בעודתה על היחס שקיבלה מהנאשם, כמתואר בכתב האישום ומפורט לעיל. בנוסף מסרה בעודתה שהנאשם סבר שהוא מנהלת יחסים לא הולמים עם מעסיקה, ולכן אמר לה שאם לא יפטרו אותה הם יקבלו רימון לעסק. לדבריה הנאשם אף דרש זאת ממפעיקה במישרין (עמ' 37 לפרט').

הצגו תМОנות מסך מהטלפון של המטלוננט, בהם מופיעים הודעות שקיבלה מהנאשם, בזו הלשון: "את מאימת. היום אני יראה לך שאתה לא עובדת שם יותר וקחี אחר כך מה שאתה רוצה. פיצוץ היום. לא חלמת איזה פיצוץ יהיה היום"; "אין أيام היום רק ביצועים. כדי לך תחת של תומר. לא יעזר לך היום את עפה ממש באיזה דרך שיבחר"; "...אני יזין את אמא שלך" (ת/5).

55. כאמור, הנאשם לא הכחיש את דברי האיום, אלא טען שהוא מדבר באירועים הדדים, חלק מסגנון הדיבור השגור בין לבן המטלוננט ויתר בני משפחתו (עמ' 80 לפרט'). לגבי ה"פיצוץ" הטעים הנאשם שכונתו הייתה לפירוק התא המשפחתי. הנאשם אישר כי הגיע אחותו של מעסיקה של המטלוננט כדי לדבר איתו, והוא הסביר לו שהוא הבין לא נכון את פשר השיחות שניהלה המטלוננט עמו. הנאשם הכחיש שאיים לזרוק רימון, אך אישר בעודתו כי אמר של מעסיקה של המטלוננט לפטר אותה כי הוא זה שסידר לה את העבודה אצלם (עמ' 81 לפרט'). הנאשם אישר כי אמר למטלוננט שהוא יהروس לה את החיים והוא לא תראה שקל, אך שב וטעןazon הייתה שפטם המשותפת (עמ' 132 לפרט').

66. מכל המקובץ, נוכח עדותה של המטלוננט שלא נסתירה, והודאת הנאשם באמירת הדברים והמסרונים הכתובים, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירות איומים בגין אותן אמירות המפורטוות לעיל. הטענה כי זו הייתה שפטם השגורה בפיהם של הנאשם והטלוננט אין בה כדי למלט את הנאשם מלמן עליהם את הדיון, בדיקות כפי שלא יתכן שתישמע טענה כי מקובל בין בני הזוג להוכיח זה את זוقطעת הגנה מהרשעה בעבירות אלימות פיזית באותו נסיבות.

כפי שציין, המבחן לבחינת האמירות מאימתות לכואורה הינומבחן אובייקטיבודי לשכנע כי האיום מטיל מORA על "האדם הסביר". סבורני כי במקרה דנא, ברוי כי מדובר באירועים שיש בהן כדי לפגוע בגופה, בחירותו, בקיומו ובפרנסתה של המטלוננט, ובדברי הנאשם טמון פוטנציאלי של ממש להטיל מORA, פחד או אימה מפני רעה צפואה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכיהם המוגנים המפורטים לעיל. בנוסף, מכלול הנסיבות, והছזהה פעמי אחר פעם על חלק מהאמירות, בגרסאות שונות, מלמדים על כוונתו של הנאשם להפחיד את המטלוננט, להקניתה ואף לגרום לה לבצע מעשים בניגוד לרצונה, כגון לעזוב את מקום עבודתה.

אשר על כן, נחה דעתך כי יש להרשיע את הנאשם במספר עבירות איומים בשל אותן אמירות המפורטוות בכתב האישום.

היקק לרכוש - קיר הגבש

עמוד 23

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

67. נטען כי הנאשם גרם להיזק לרכוש בمزיד, בכך שבעט בקיר גבס ושבר אותו בביתם של המתלוונת והנאשם. הנאשם הכחיש.

68. המתלוונת מסרה עדותה שהנאשם בעט בקיר גבס ועשה בו חור, והרבה אנשים ראו את החור. לדבריה הוא לא הרס את כל הקיר והוא עצמה תיקנה את החור.

69. זמנה, אמא של המתלוונת, סיפרה אף היא עדותה כי בביקורה בביתם של המתלוונת והנאשם ראתה חור במזנון העשו גבס ושאלה על כך את המתלוונת. המתלוונת השיבה לה שהנאשם בעט בקיר בעט כעס.

70. התרשםתי כי המתלוונת לא בקשה להעצים את אירוע הנזק, והעידה כי הצלחה לתקן בכוחות עצמה. שוכנעתה כי הנאשם אכן גרם לנזק לקיר הגבס, שהינו רכוש משותף שלו ושל המתלוונת, מתוך כוונה לפגוע בו, בעט כעס על המתלוונת.

71. לאור זאת, ומשלא נשמע טענה לזרוי דברים, הרי שיש להרשיע את הנאשם בעבירה שלহיזק לרכוש בمزיד, בהתקיים כל רכיבי העבירה.

סוף דבר

72. מכל הטעמים המפורטים, אני מרשים את הנאשם בביצוע העבירות כדלקמן: עבירה של תקיפה סתם כנגד בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; איומים (מס' מופעים) לפי סעיף 192 לחוק העונשין והיזק לרכוש בمزיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

10.10.2018